

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1721/2017
23.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Зрнић, адвокат из ..., против туженог "ББ" из ..., кога заступа Милан Унковић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 604/17 од 13.03.2017. године, у седници већа одржаној 23.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 604/17 од 13.03.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 383/2016 од 20.01.2017. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење директора туженог од 21.05.2013. године, којим му је отказан уговор о раду од 29.04.2013. године, као и да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због незаконитог отказа уговора о раду исплати износ од 1.680.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 30.04.2013. године до исплате, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 604/17 од 13.03.2017. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је одговорио на ревизију тужиоца.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време по основу уговора о раду од 01.01.2011. године, на радном месту директора. Уговором о раду закљученим 12.02.2013. године констатовано је да је запослени, овде тужилац, засновао радни однос са послодавцем на неодређено време по основу уговора о раду од 01.01.2011. године на радном месту директора, чланом 2., да је запослени по занимању дипломирани економиста са VII степеном стручне спреме, чланом 29., да даном закључења уговора престаје да важе одредбе уговора од 01.01.2011. године, а да се члан 10. уговора примењује од 01.01.2013. године, а остале одредбе од дана потписивања. Тужени је дана 20.03.2013. године донео Одлуку о разрешењу и именовању директора друштва у којој је наведено да се разрешава директор друштва АА, овде тужилац, а чланом 2. да се именује директор друштва ВВ, а одлука је потписана од стране ГГ. Тужиоцу је усмено од стране власника туженог саопштено да више није генерални директор туженог за Србију, након чега је тужилац тражио коришћење годишњег одмора за 2012. и 2013. годину, које му је одобрено само за 2013. годину. Дана 21.03.2013. године тужени је сачинио понуду за закључење анекса уговора о раду од 12.02.2013. године, јер је тужилац Одлуком чланова друштва разрешен дужности директора друштва, те да се у складу са Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних места распоређује на радно место "комерцијалиста" које одговара његовој стручној спреми и радној способности, а понуђена зарада је у складу са пословном политиком и финансијским могућностима друштва, уз упозорење на рок од 8 дана за изјашњење и на правне последице одбијања понуде. У тексту анекса уговора је наведено да се у уговору о раду закљученом 12.02.2013. године реч "генерални директор" мења речју "комерцијалиста", да се у члану 10. уговора о раду број „140.000,00 динара“ мења бројем „50.000,00 динара“, а да распоред на радно место, обрачун и исплата зараде по анексу тече од 21.03.2013. године. Дана 25.04.2013. године тужилац се (док се налазио на годишњем одмору) изјаснио на понуду за закључење анекса уговора о раду тако што је одбио потписивање анекса уговора и предложио преговоре у погледу споразумног престанка радног односа и исплату одговарајуће отпремнине. Дана 21.05.2013. године тужени је донео решење о отказу уговора о раду због одбијања тужиоца да закључи анекс уговора о раду ради премештаја на други одговарајући посао, сагласно члану 179. тачка 7., закључно са 29.04.2013. године, а тужиоцу су од дана доношења овог решења исплаћене све зараде, накнаде зараде и друга примања, осим зараде за месец април 2013. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су као неоснован одбили тужбени захтев тужиоца за поништај побијаног решења о отказу уговора о раду.

Одредбом члана 179. тачка 7. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...54/09) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потреба послодавца и то ако запослени одбије закључење анекса уговора о раду у смислу члана 171. став 1. тачка 1.-4. тог Закона.

Дакле, код утврђеног да тужилац, након што је разрешен дужности директора, није прихватио понуду туженог за закључење анекса уговора о раду, то је, према налажењу Врховног касационог суда, правилан закључак нижестепених судова да је формиран отказни разлог из члана 179. тачка 7. Закона о раду. Ово из разлога што су у конкретном случају самим разрешењем тужиоца дужности директора настали услови да се тужилац премести на друге послове што представља разлог за измену уговора о раду, а тужени је као послодавац понудио тужиоцу закључење анекса уговора о раду, распоређујући га у складу са Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радног места на радно место "комерцијалиста" које одговара његовој стручној спреми и радној способности, остављајући му за изјашњење законом прописани рок уз истовремено упозорење на правне последице које могу да настану одбијањем понуде. Стога, како је тужилац одбио да закључи анекс уговора о раду, иако је постојала објективна потреба да се премести на друге послове (материјална претпоставка за премештање запосленог) и то на послове који одговарају врсти и степену његове стручне спреме који су утврђени уговором о раду, то је правилно побијаним решењем тужиоцу отказан уговор о раду, а сама одлука о разрешењу и именовану директора друштва, супротно наводима ревизије тужиоца, није била предмет расправљања у овом поступку. При томе, тужилац је као запослени имао могућност да, иако незадовољан садржином понуде, прихвати понуду и задржи право да пред надлежним судом оспорава законитост анекса уговора о раду, истовремено не излажући се правној последици неприхватања понуде.

Како се наводима ревизије тужиоца не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, то је Врховни касациони суд применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима донета је применом члана 165. став 1., у вези чланова 153. и 154. Закона о парничном поступку, с обзиром да тужилац чија је ревизија одбијена као неоснована нема право на накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић